

בבית משפט השלום בירושלים

סדר דיון: רגיל

בעניין: 1. _____ אבו חסן

ת.ז. _____
מבתיר, נפת בית לחם

2. _____ אבו חסן

ת.ז. _____
מבתיר, נפת בית לחם

שניהם ע"י ב"כ עוה"ד האלה ח'ורי ו/או
אליהו אברם ו/או הישאם שבאיטה
מהמוקד להגנת הפרט
מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים 97200
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

התובעים

נ ג ד

1. _____ קוסייב, ת.ז. _____

משדרות צה"ל 35
קריית גת 82201

2. מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ת"א (אזרחי)
רח' הנרייטה סולד 1
תל-אביב 64924

הנתבעים

מהות התביעה: נזקי גוף

סכום התביעה: 40,000 ש"ח

כתב תביעה

1. התובע מס' 1, יליד 1930, תושב הכפר בתיר, נפת בית לחם היה בתקופה הרלוונטית לכתב התביעה בן 60 שנים.

2. התובע מס' 2 הוא בנו של התובע מס' 1, יליד 1965, תושב הכפר בתיר, נפת בית לחם.
3. הנתבע מס' 1 יליד 1966, תושב קרית גת. בתקופה הרלוונטית לכתב התביעה היה נתבע מס' 1 סמל מחלקה ביחידת חרמ"ש בצבא ההגנה לישראל.
4. הנתבעת מס' 2 היתה בתקופה הרלוונטית לכתב התביעה, אחראית על פעולות חיילי צה"ל באיזור הכפר בתיר שבנפת בית לחם.

האירוע

5. בתאריך 26.4.90, בשעות אחר הצהריים והערב, בכפר בתיר ובדרך המובילה לכיוון יער קנדה, תקפו הנתבע מס' 1 וחיילים נוספים שהיו בפיקודו את התובעים.
6. הנתבע מס' 1 והחיילים שבפיקודו היכו את התובעים בכל חלקי גופם, כשהם משתמשים בידיהם וברגליהם ובקתות רוביהם.
7. כמו כן משכו הנתבע מס' 1 והחיילים שבפיקודו בשערותיהם של התובעים והטיחו בהם קללות גסות ומשפילות, לרבות "יא מניאק", "יא שרמוט".
8. ההכאות הנ"ל, החלו בכפר בתיר עצמו, ונמשכו בתוך הג'יפ בו נסעו התובעים, הנתבע מס' 1 והחיילים שבפיקודו, בדרך המובילה מהכפר בתיר אל יער קנדה, החוצה את פסי הרכבת שבמבואות הכפר בתיר ועוברת בתחום מדינת ישראל.

ו זו היתה השתלשלות האירועים:

9. בתאריך 26.4.90 חל חג "עיד אל פיטר". לקראת החג נדברו נציגי כפר בתיר עם הקצין שהיה אחראי על המאחז הצבאי שהיה ממוקם ליד פסי הרכבת במבואות הכפר, והגיעו להסדר, לפיו במהלך החג יישמר שקט: תושבי הכפר לא יידו אבנים לעבר הרכבת העוברת ואילו החיילים לא יכנסו אל הכפר.
10. ואכן יום החג עבר בשקט.
11. אולם שקט זה הופר בשעות אחר הצהריים.
12. לפתע, ללא כל הסבר או הצדקה ובחריגה מנוהלי הצבא, הגיח מכיוון בית גאלא, ג'יפ סיור צה"לי בפיקודו של הנתבע מס' 1. כניסתו פרובוקטיבית של הג'יפ לכפר, היתה בלתי מתואמת עם הגורמים המתאימים בצה"ל, והנתבע מס' 1 אכן הועמד לאחר מכן לדין משמעתי על כך.
13. משנכנס הג'יפ לכפר, החלו הנתבע מס' 1 והחיילים שבפיקודו לעכב

- אנשים, לדרוש מהם תעודות זהות ואף הורו לכמה צעירים, ביניהם התובע מס' 2, לרוץ לפני הג'יפ, תוך שהחייילים יורים באוויר.
14. במיוחד נטפלו הנתבע מס' 1 והחייילים שבפיקודו לתובע מס' 2, בין משום שהנתבע מס' 1 הכירו קודם לכן, ובין משום מבנה גופו המלא (הנתבע מס' 1 השתמש ביחס אליו בביטויים כגון "השמן").
15. כבר בשלב זה, הפליאו הנתבע מס' 1 והחייילים שבפיקודו את מכותיהם בתובע מס' 2 ובתושבים אחרים.
16. משהגיע למקום גם התובע מס' 1 וניסה לברר מדוע מכים ועוצרים את בנו, הוכה אף הוא ע"ה הנתבע מס' 1 והחייילים שבפיקודו.
17. משהתקרבו לאיזור, למשמע היריות, אנשים נוספים מתושבי הכפר, העלו החייילים את התובע מס' 2 לג'יפ והתובע מס' 1 הצטרף אליו.
18. הג'יפ יצא מן הכפר, כשהחייילים ממשיכים לירות באוויר.
19. בדרך היוצאת מן הכפר ועוברת ליד פסי הרכבת, נתקל הג'יפ שבפיקוד הנתבע מס' 1, בחייילים מן המאחז הקבוע שליד פסי הרכבת, אשר נזעקו אף הם למשמע הירי. התפתח דין ודברים בין הקצין האחראי על המאחז הקבוע שליד פסי הרכבת לבין הנתבע מס' 1, וזאת על רקע ההתנהגות הבלתי אחראית של הנתבע מס' 1 שנכנס לכפר בתיר על דעת עצמו, ובאורח פרובוקטיבי וגרם למהומה.
20. ג'יפ הסיור שבפיקודו של הנתבע מס' 1 פתח שוב בנסיעה כשהוא מתחמק מהקצין והחייילים מהמאחז. הג'יפ חצה את פסי הרכבת ועלה לכיוון יער קנדה.
21. בדרך היכו הנתבע מס' 1 והחייילים שבפיקודו, את התובעים, משכו בשערותיהם, כופפו את ראשיהם וקיללו אותם בלי הרף. לאחר מרחק מה, עצרו את הג'יפ, ושלושה חיילים גררו את התובע מס' 1 מחוץ לג'יפ. למרות שהתובע מס' 1 התחנן בפני החייילים להישאר בג'יפ וללוות את בנו, שלאור ההתרחשויות הקודמות הוא חשש לאשר יאונה לו, החייילים סירבו לבקשתו והשאירו אותו על אם הדרך והמשיכו בנסיעתם.
22. עוד באותו יום, פנה התובע לבניין המימשל בבית לחם, והתלונן בפני הקצין האחראי שם, על הארוע הנ"ל.
23. כמו כן, הגיע התובע מס' 1 לבי"ח אלמקאסד בהר הזיתים בירושלים, שם נבדק וטופל. מצ"ב אישור מבי"ח אלמקאסד, כחלק בלתי נפרד מכתב התביעה בתור נספח א'.

24. ביום 28.4.90 הגיש התובע מס' 1 תלונה על התקיפה הנ"ל במשטרת בית לחם.

מצ"ב אישור בדבר הגשת התלונה במשטרה כחלק בלתי נפרד מכתב תביעה זה, בתור נספח ב'.

אחריות הנתבע מס' 1 והחיילים שבפיקודו

תקיפה

25. א. התובעים יטענו כי הכאתם בבעיטות ודחיפות על ידי הנתבע מס' 1 והחיילים שבפיקודו, מהווה תקיפה כמשמעותו של מושג זה בסעיף 23 לפקודת הנזיקין (נוסח חדש) וכי הנתבע מס' 1 והחיילים שבפיקודו אחראים אחריות ישירה להכאתם של התובעים, שלא בהסכמתם.

ב. כן יטענו התובעים כי הנתבע מס' 1 והחיילים שבפיקודו תקפו אותם משניסו ו/או איימו, על ידי מעשה ו/או תנועה, להשתמש בכוח כאמור נגד גופם, ותוך כדי שהנתבע מס' 1 והחיילים שבפיקודו גורמים לתובעים להניח שאכן יש להם אותה שעה הכוונה והיכולת לבצע את זממם.

רשלנות

26. התובעים יטענו כי מעשה התקיפה של הנתבע מס' 1 והחיילים שבפיקודו מהווה עוולת רשלנות בפני עצמה.

27. לחילופין, התובעים יטענו כי האירוע ונזקיו נגרמו בעקבות רשלנותם ו/או חוסר זהירותם ו/או פזיזותם ו/או קלות דעתם ו/או הפרת חובות שבחוק של הנתבע מס' 1 והחיילים שבפיקודו, שתקפו את התובעים, המתבטאים במעשים ו/או במחדלים הבאים:

א. חרגו מסמכותם ופעלו בניגוד להוראות הפיקוד העליון ו/או בניגוד לפקודות מטכ"ל ו/או בניגוד להוראות פיקודיות ו/או מרחביות של צה"ל ו/או בניגוד להוראות שניתנו להם על פי דין, ו/או בניגוד לחובות חקוקות שנועדו לשמור על גופם ובריאותם של בני אדם מסוגם של התובעים ו/או

ב. התנהגו בקלות דעת ו/או בזלזול ו/או באי איכפתיות כלפי שלמות גופם של התובעים ו/או

ג. לא עשו כל שבאפשרותו של חייל סביר לעשות כדי למנוע את התקיפה ו/או

ד. לא פעלו כפי שחייל סביר היה פועל בנסיבות העניין ו/או

ה. נקטו בשיטה פסולה לשמירה על הסדר הציבורי ו/או

- ו. השתמשו לרעה בסמכותם בכך שנטלו את החוק לידיהם והפעילו כוח נגד התובעים ללא כל הצדק שבדין ו/או ללא כל סיבה סבירה ו/או
- ז. הנתבע מס' 1 לא פיקח ו/או לא פיקח כראוי על מעשיהם ומחדליהם של החיילים שבפיקודו ו/או
- ח. הנתבע מס' 1 לא דאג לכך שהחיילים, שהיו תחת פיקודו, ישמרו על כיבוד הוראות הדין.

אחריות הנתבעת מס' 2

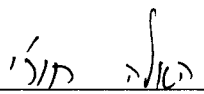
28. הנתבעת מס' 2 אחראית למעשה התקיפה של הנתבע מס' 1 והחיילים שהיו תחת פיקודו, וזאת בהיותם שלוחיה ו/או פועלים מטעמה.
29. הנתבעת מס' 2 אחראית לנזקים שנגרמו לתובעים עקב רשלנותם ו/או חוסר זהירות ו/או הפרת חובה חקוקה שלה ו/או של שלוחיה ו/או עובדיה ו/או של מי מהפועלים מטעמה, המתבטאים בין היתר, במעשים ו/או במחדלים הבאים:
- א. לא מילאה את חובותיה ו/או את יעודיה על פי הדין לדאוג לבטחון תושבי הגדה המערבית (להלן: "האזור") והתובעים בכללם.
- ב. לא פיקחה ו/או לא פיקחה כראוי על מעשיהם ומחדליהם של חיילי צה"ל באיזור באופן כללי ו/או במקום האירוע בפרט.
- ג. לא דאגה להדריך ו/או להורות לחיילי צה"ל שלא להשתמש לרעה בסמכותם ולא לעשות מעשה שרירותי הפוגע בזכותם של אחרים ובכללם התובעים.
- ד. לא דאגה להדריך ו/או להבהיר לחיילי צה"ל את דבר חובתם בקיום הסדר הציבורי ובטחון הנפש.
- ה. שלחה בג'יפ סיור של חיילי צה"ל, כח בלתי מיומן ו/או שאינו בעל תפקיד פיקודי מתאים.
- ו. מינתה אדם בלתי מיומן ומתאים להיות בתפקיד פיקודי.
- ז. לא דאגה להקפיד ו/או להדריך ו/או לפקח על קיום הוראות הפיקוד העליון ו/או פקודות מטכ"ל ו/או צווי ו/או הנחיות צה"ל ו/או פיקחה והדריכה שלא כיאות את ההוראות הנ"ל ו/או לא נתנה הוראות בטיחות כלל ו/או במידה מספקת ו/או לא וידאה כי אנשים המסורים להדרכתה, ובמיוחד הנתבע מס' 1 והחיילים שהיו תחת פיקודו, שתקפו את התובעים, יידעו אותן או ישמרו עליהן.

ח. לא עשתה את כל שביכולתה ו/או כל שהיה עליה לעשות ו/או כל שנכון ו/או דרוש היה לעשות, כדי למנוע את אירוע התקיפה ונזקיה ו/או פעלה בקלות ראש ובחוסר זהירות ולא שמה לב ו/או השגיחה באנשים המסורים לאחריותה.

30. התובעים יטענו כי הינם זכאים לפיצוי בגין נזקיהם הנפשיים ועוגמת הנפש אשר נגרמו להם כתוצאה מהמכות, הבעיטות, הסטירות, ההשפלה והפחד שחשו בהם כתוצאה מהקללות והאיומים שכוונו אליהם, כמפורט לעיל, והינם מעמידים את תביעתם בשל נזקים אלה על סך 40,000 ש"ח, סך של 20,000 ש"ח עבור כל תובע.

31. לבית משפט הנכבד הסמכות המקומית והעניינית לדון בתביעה. אשר על כן, בית המשפט הנכבד מתבקש לזמן את הנתבעים לדין ולחייבם לשלם לתובעים את נזקיהם כמפורט לעיל, בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום הגשת התביעה ועד התשלום בפועל, בנוסף להוצאות משפט.

ירושלים, היום, 11 במרץ שנת 1997.


האלה ח'ורי, עו"ד
ב"כ התובעים

(ת.ש. 1457, מ"מ 18086)